

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v trestnej veci proti obžalovanému **P. R.** pre trestný čin sexuálneho zneužívania podľa § 242 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. a iné v senáte zloženom z predsedu JUDr. Juraja Majchráka a členov JUDr. Petra Krajčoviča a JUDr. Ing. Antona Jakubíka prejednal na verejnom zasadnutí konanom 24. októbra 2006 v Bratislave odvolanie obžalovaného P. R. proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 2. júna 2006, sp. zn. 1T 9/05 a rozhodol

t a k t o :

Podľa § 258 ods. 1 písm. b) Tr. por. sa napadnutý rozsudok **zrušuje** v celom rozsahu.

Na základe § 259 ods. 3 Tr. por. sa obžalovaný **P. R.**, nar. X.. A. X. v T. B., bytom N., T. ulica č. X./X., t. č. od 1. júla 2004 vo väzbe v Ústave na výkon väzby Leopoldov,

u z n á v a z a v i n n é h o , ž e

1. v obdobiach od konca roka 1997 do 10. decembra 1999, od 9. októbra 2000 do 7. marca 2003 a od 5. novembra 2003 do 1. júla 2004, kedy nebol vo výkone trestu odňatia slobody, opakovane bez súhlasu M. J. vošiel do jeho bytu na ulici kpt. N. č. X./X. v N. tak, že vykopol dvere, kopal do dverí alebo na ne búchal, až kým sa nedostal dovnútra, nerešpektoval výzvy majiteľa bytu na opustenie bytu a v byte v uvedenom období býval proti vôli jeho majiteľa,

2. v obdobiach od konca roka 1997 do 10. decembra 1999, od 9. októbra 2000 do 7. marca 2003 a od 5. novembra 2003 do 1. júla 2004 v byte na ulici kpt. N. č. X./X. v N., v ktorom býval bez súhlasu a proti vôli jeho majiteľa M. J., sa opakovane vyhrážal zabitím, dopichaním a podpálením domu M. J., ktorého aj najmenej jedenkrát fyzicky napadol tak, že ho udrel pästou do tváre, jeho maloletým synom M. J. ml., nar. X.. F. X. a M. J., nar. X.. A. X. a matke svojej maloletej dcéry R. R. J. H., ktorej aj vulgárne nadával a v období od 5. novembra 2003 do 1. júla 2004 sa rovnako vulgárne správal aj k svojej maloletej dcére R. R., nar. X.. O. X., ktoré konanie obžalovaného viedlo k zhoršeniu psychického stavu J. H. a maloletej R. R.,

3. v presne nezistených dňoch v období od apríla 2004 v byte na ulici kpt. N. č. X./X. v N. opakovane, najmenej v troch prípadoch chytal za pohlavné orgány svoju maloletú dcéru R. R., nar. X.. O. X.,

a to napriek tomu, že bol

- rozsudkom Okresného súdu v Trenčíne zo 14. apríla 1976, sp. zn. 2T 346/75 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave z 30. júna 1976, sp. zn. 4 To 316/76 potrestaný o. i. za pokus trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 8 ods. 1, § 222 ods. 1 Tr. zák., za trestný čin porušovania domovej slobody podľa § 238 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. a za trestný čin ruvačky podľa § 225 ods. 1 Tr. zák. na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere štyri roky (pri súčasnom zrušení výroku o treste rozsudku Okresného súdu v Trenčíne zo 14. januára 1976, sp. zn. 4T 1240/15), ktorý trest vykonal 14. novembra 1978,

- právoplatným rozsudkom Okresného súdu v Trenčíne zo 14. novembra 1979, sp. zn. 4T 744/79 potrestaný o. i. za trestný čin lúpeže podľa § 234 ods. 1 Tr. zák. a za ďalšie trestné činy na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere päť rokov, ktorý trest vykonal 31. júla 1984,

- rozsudkom Okresného súdu v Trenčíne z 13. novembra 1986, sp. zn. 2T 870/86, v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave z 25. júla 1987, sp. zn. 7To 942/86 potrestaný o. i. ako obzvlášť nebezpečný recidivista podľa § 42 ods. 1 Tr. zák. za trestný čin lúpeže podľa § 234 ods. 1 Tr. zák. a za iné trestné činy na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere deväť a pol roka (pri súčasnom

zrušení výroku o treste rozsudku Okresného súdu v Trenčíne z 20. augusta 1986, sp.zn. 3T 622/86), ktorý trest vykonal 27. februára 1995;

t e d a

1. neoprávnene vnikol do bytu iného, neoprávnene tam zotrval a použil pri tomto čine násilie,

2. týral blízku osobu spôsobujúc jej psychické utrpenie ponížením, vyvolávaním strachu a stresu a skupine obyvateľov sa vyhrážal usmrtením,

3. osobu mladšiu ako pätnásť rokov iným spôsobom sexuálne zneužil a čin spáchal na blízkej osobe,

a t ý m s p á c h a l

- **v bode 1.** trestný čin porušovania domovej slobody podľa § 238 ods. 1, ods. 2 Tr. zák.,

- **v bode 2.** trestný čin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 215 ods. 1 písm. a) Tr. zák. a trestný čin násillia proti skupine obyvateľov a proti jednotlivcovi podľa § 196 ods. 1 Tr. zák.,

- **v bode 3.** trestný čin sexuálneho zneužívania podľa § 242 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. a za to sa

o d s u d z u j e :

Podľa § 242 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 35 ods. 1 a § 43 ods. 1 Tr. zák. na úhrnný výnimočný trest odňatia slobody vo výmere 20 (dvadsať) rokov.

Podľa § 39a ods. 3 Tr. zák. sa obžalovaný na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do III. (tretej) nápravno-výchovnej skupiny.

O d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne z 2. júna 2006, sp. zn. 1 T 9/05 bol obžalovaný P. R. uznaný za vinného z trestného čin porušovania domovej slobody podľa § 238 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., z trestného činu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 215 ods. 1 písm. a) Tr. zák., z trestného činu

násilia proti skupine obyvateľov a proti jednotlivcovi podľa § 196 ods. 1 Tr. zák. a z trestného činu sexuálneho zneužívania podľa § 242 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., ktorých sa podľa skutkových zistení krajského súdu dopustil na tom skutkovom základe, ktorý je uvedený v bodoch 1. až 3. citovaného rozsudku.

Za uvedené trestné činy bol krajským súdom už uvedeným rozsudkom odsúdený podľa § 242 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 35 ods. 1 a § 43 ods. 1 Tr. zák. na úhrnný výnimočný trest odňatia slobody vo výmere dvadsať rokov, pre výkon ktorého bol zaradený podľa § 39a ods. 2 Tr. zák. do tretej nápravnovýchovnej skupiny.

Proti citovanému rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie obžalovaný P. R..

V odôvodnení odvolania, spracovaného obhajcom namietal, že rozsudok prvostupňového súdu je nesprávny vo všetkých výrokoch. Krajský súd nevykonal ním navrhnuté dôkazy, preto vec nebola náležite objasnená. Celá trestná činnosť bola účelovo vykonštruovaná J. H. a M. J..

Vo vzťahu ku skutkovým zisteniam v bode 1. napadnutého rozsudku poukázal na to, že do bytu bol vpustený J. H. a ani majiteľ bytu M. J. proti tomu nič nenamietal. Hoci medzi nimi dochádzalo k nezhodám, nikdy do bytu nevníkol násilne, mal kľúče od bytu, resp. ho tam pustila H.. Spolu s nimi tam boli aj J. T. a J. T., ktorí by mohli potvrdiť, že sa nesprával agresívne a v byte bol so súhlasom majiteľa, krajský súd však týchto svedkov nevyočul.

Pokiaľ ide o skutok v bode 2. napadnutého rozsudku, krajský súd vychádzal iba zo subjektívnych tvrdení J. H., ktoré neboli potvrdené nijakým iným dôkazom. Maloletá dcéra R. R. je síce liečená na psychiatrii, avšak z dôvodu jej postihnutia mentálnou retardáciou už od narodenia. Na jej zlý zdravotný stav pôsobilo celkové nezdravé prostredie v byte, pričom aj detský psychológ pripustil, že nemusela jeho správanie pociťovať ako ťažké príkorie. Nemožno preto usudzovať, že voči svojej dcére konal tak, aby išlo o týranie.

Na verejnom zasadnutí odvolateľ dodal, že poškodení J. H. a M. J. sú ľudia s nízkym intelektom, ktorí často spolu pili, dochádzalo medzi nimi ku konfliktom a ich výpovede preto nie sú vierohodné. Maloletá R. R. je nezvládnuteľne živá a jej správanie nijako nekorešponduje sexuálnemu zneužívaniu, pričom obžalovaný

netrpí žiadnou sexuálnou deviáciou. Ak sa aj maloletej dotýkal na intímnych miestach, robil tak iba pri jej kúpaní a pod., ktoré konanie nebolo motivované snahou sexuálne sa ukájať, preto jeho konanie nemohlo byť posúdené ako trestný čin podľa § 242 Tr. zák. Vo vzťahu k trestnému činu porušovania domovej slobody odvolateľ namietal, že krajský súd sa vôbec nezaoberal otázkou, či tento skutok obžalovaného so zreteľom na jeho skoršie odsúdenie pre rovnaký trestný čin vo veci Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom sp. zn.1T 28/99 nebol iba súčasťou pokračovacieho trestného činu.

Zástupca generálneho prokurátora na verejnom zasadnutí navrhol zamietnuť odvolanie obžalovaného ako nedôvodné, avšak s poukazom na to, že krajský súd do výrokovej časti svojho rozsudku neuviedol v rámci skutkových zistení tie skoršie odsúdenia obžalovaného, ktoré ho viedli k aplikácii § 43 ods. 1 Tr. zák. navrhol, aby najvyšší súd napadnutý rozsudok podľa § 258 ods. 1 písm. b) Tr. por. zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na podklade odvolania obžalovaného preskúmal v zmysle § 254 ods. 1 Tr. por. ako odvolací súd zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov rozsudku, proti ktorým mohol obžalovaný podať odvolanie, i správnosť postupu konania, ktoré predchádzalo rozsudku, prihliadajúc pritom i na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané a dospel k týmto záverom:

Krajský súd zákonom predpísaným spôsobom a v súlade s ustanovením § 2 ods. 5 Tr. por. vykonal všetky dostupné dôkazy potrebné pre poznanie skutkových okolností nevyhnutných pre zákonu zodpovedajúce rozhodnutie o skôr naznačených skutkových záveroch a tým aj o podstate obžalobných skutkov, vrátane preverenia obhajobných tvrdení obžalovaného. V týchto smeroch krajský súd dôkazy vyhodnotil jednotlivo, vo vzájomných súvislostiach ako aj v celom ich súhrne logickým a zároveň aj podrobne a presvedčivo odôvodneným spôsobom, ktorému z hľadiska pravidiel, stanovených pre hodnotenie dôkazov tak, ako sú uvedené v ustanovení § 2 ods. 6 Tr. por., nemožno nič vytknúť. Pri hodnotení dôkazov prvostupňový súd reagoval aj na rozpory, ktoré sa medzi jednotlivými dôkazmi vyskytli, pričom tieto rozpory preklenul úvahami, s ktorými sa Najvyšší súd Slovenskej republiky stotožnil. Na takomto základe potom krajský súd vyvodil z dôkazov o podstate súdených činov skutkové zistenia, ktoré sú správne.

Prvostupňový súd veľmi starostlivo zvážil všetky okolnosti prípadu, vecne správne reagoval na obhajobné tvrdenia obžalovaného P. R., preveril tieto vykonaným dokazovaním a následne sa so všetkými dôkazmi vyrovnal logickým spôsobom, nevzbudzujúcim podľa zistenia odvolacieho súdu pochybnosti o správnosti skutkových zistení, vrátane tých, ktoré boli nevyhnutné pre záver o zavinení obžalovaného vo vzťahu k súdeným skutkom.

Krajský súd veľmi výstižne poukázal na to, že obžalovaný P. R. bol, pokiaľ ide o skutky v bodoch 1. a 2. napadnutého rozsudku, z ich spáchania usvedčený nielen výpoveďou poškodených J. H. a M. J., ale aj celým radom ďalších dôkazov, najmä výpoveďami maloletých detí poškodenej. V tomto smere sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku, na ktoré preto v podrobnostiach odkazuje. So zreteľom na odvolateľom uplatnené námietky považuje za potrebné dodať, že tieto nie sú namieste.

Neobstojí predovšetkým námietka, že obžalovaný mal do bytu majiteľa M. J. voľný prístup. Z výpovedí J. H. a M. J. st. totiž vyplýva, že prístup do bytu si obžalovaný vynútil, a to či už búchaním na dvere, vyhrážkami a pod., alebo aj priamo násilne. Svedčí o tom aj zistenie, že poškodený M. J. sa ochrany svojho práva užívania bytu proti obžalovanému domáhal aj viacerými podaniami oznámení na príslušnom priestupkovom orgáne, ktoré oznámenia však boli v prevažnej väčšine ukončené zastavením konania o priestupku pre neprítomnosť oznamovateľa a oznámeného priestupcu. O násilnom správaní sa obžalovaného v tomto smere vypovedali J. H. a M. J. v podstate zhodne a krajský súd nepochybil, keď za základ svojich zistení vzal práve ich tvrdenia. Rovnako neobstojí názor odvolateľa, že v dôsledku nevypočutia svedkov J. a J. T. bol neobjasnený skutkový základ konania obžalovaného. Krajský súd v tomto smere správne poukázal na to, že podľa výpovedí J. H. i M. J. naznačené osoby v byte prespali iba občas, nemali zjavne poznatky o tom, na základe čoho a v dôsledku akých okolností sa obžalovaný v byte zdržiaval, a preto ich výsluch nemohol prispieť k objasneniu veci. Naopak, už spomínané oznámenia poškodeného M. J., ktoré podával v súvislosti s opakovanými útokmi obžalovaného voči jeho osobe (bez ohľadu na to, že pre procesné dôvody neboli meritórne prejednané) nasvedčujú hodnovernosti tvrdení J. H. a M. J. o spôsobe, akým sa obžalovaný do bytu dostal a v ňom zotrval tak, ako na to krajský súd správne poukázal.

Namieste nie je ani námietka odvolateľa, že krajský súd mal zvážiť či nešlo o pokračovací trestný čin, pre ktorý už bol obžalovaný odsúdený v konaní vo veci Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom sp. zn.1T 28/99. Z obsahu uvedeného spisu okresného súdu je totiž zrejmé, že uvedené konania vecne ani z pohľadu subjektívnej stránky konania obžalovaného nijako nesúviseli a nemohli preto byť posúdené ako pokračovací trestný čin porušovania domovej slobody.

Rovnako neobstojí námietka odvolateľa, že svojim konaním nespôsobil ťažké príkorie svojej dcére mal. R. R., poškodenej J. H.. Krajský súd v uvedenom smere opodstatnene poukázal nielen na v podstate zhodné výpovede J. H., maloletej R. R. a maloletých detí M. J. o tom, ako sa obžalovaný k nim správal, ale správne a argumentačne výstižne poukázal aj na výsledky znaleckého dokazovania a svedkov, lekárov psychiatrov a ďalších, ktorí k veci vypovedali. Najmä z výpovedí MUDr. B. H., MUDr. A. V. a MUDr. S. L. krajský súd správne vyvodil záver, že práve v dôsledku opakovaného zlého správania sa obžalovaného k poškodeným, jeho agresivite voči nim, ponižovaniu a vyvolávaním strachu a stresu došlo k takému zhoršeniu zdravotného stavu poškodených, ktorý opodstatňuje záver, že konanie obžalovaného pocítovali ako ťažké príkorie. V uvedenom smere najvyšší súd poukazuje na podrobné a výstižné závery krajského súdu v odôvodnení napadnutého rozsudku, ktoré ho viedli k správnomu záveru o posúdení konania obžalovaného P. R. ako trestného činu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 215 ods. 1 písm. a) Tr. zák. a trestného činu násilia proti skupine obyvateľov a proti jednotlivcovi podľa § 196 ods. 1 Tr. zák. (vo vzťahu k tým dotknutým, ktorí vo vzťahu k obžalovanému neboli osobami blízkymi, resp. zverenými do jeho opatery).

Najvyšší súd sa nestotožnil ani s námietkou odvolateľa, že výsledky dokazovania nedávali spoľahlivý základ pre záver o tom, že obžalovaný P. R. sexuálne zneužíval svoju maloletú dcéru R. R.. Krajský súd vo vzťahu k záverom o tom, že obžalovaný opakovane svoju maloletú dcéru v inkriminovanom období chytal za pohlavné orgány, správne vychádzal nielen z výpovede maloletej, ale vzal na zreteľ aj to, že tieto jej tvrdenia boli verifikované ďalšími dôkazmi. Nebola to iba výpoveď poškodenej J. H., ako sa na to v odvolaní poukazuje, ale aj ďalšie dôkazy. Nemožno v tomto smere prehliadnuť, že maloletá sa o správaní svojho otca (obžalovaného), spočívajúce v chytaní za pohlavné orgány, rovnako vyjadrila

aj pri vyšetreniach lekármi (pozri najmä výpoveď svedkyne MUDr. S. L.), ale aj maloletého M. J.. K takému správaniu obžalovaného pritom došlo nielen pri kúpaní maloletej, ako to sám akcentoval, ale podľa maloletej aj v čase, keď bola oblečená, pričom podľa záverov znalca z odboru psychológie PhDr. M. H. maloletá R. R. nemá sklony ku konfabuláciám a nič nenasvedčuje, že by k výpovedi bola navedená inou osobou. V dôsledku uvedeného ani zistenie znalcov MUDr. S. D., MUDr. J. L. a PhDr. P. V. o tom, že obžalovaný P. R. netrpí sexuálnou deviáciou nič nemení na správnosti skutkového zistenia v napadnutom rozsudku, že sa obžalovaný P. R. dopustil konania popísaného v bode 3. napadnutého rozsudku, ktoré bolo správne posúdené ako trestný čin sexuálneho zneužívania podľa § 242 ods. 1, ods. 2 Tr. zák.

Z uvedeného pohľadu boli podľa názoru odvolacieho súdu skutkové zistenia krajského súdu, týkajúce sa jednotlivých konaní (body 1. až 3. napadnutého rozsudku) obžalovaného P. R., pre ktoré bol postavený pred súd, správne a zodpovedali obsahu vykonaných dôkazov.

Krajský súd však pochybil, keď za súčasť svojich skutkových zistení neprevzal záver o tom, že obžalovaný P. R. sa súdených činov dopustil napriek tomu, že bol

- rozsudkom Okresného súdu v Trenčíne zo 14. apríla 1976, sp. zn. 2T 346/75 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave z 30. júna 1976, sp. zn. 4 To 316/76 potrestaný o. i. za pokus trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 8 ods. 1, § 222 ods. 1 Tr. zák., za trestný čin porušovania domovej slobody podľa § 238 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. a za trestný čin ruvačky podľa § 225 ods. 1 Tr. zák. na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere štyri roky (pri súčasnom zrušení výroku o treste rozsudku Okresného súdu v Trenčíne zo 14. januára 1976, sp. zn. 4T 1240/15), ktorý trest vykonal 14. novembra 1978,

- právoplatným rozsudkom Okresného súdu v Trenčíne zo 14. novembra 1979, sp. zn. 4T 744/79 potrestaný o. i. za trestný čin lúpeže podľa § 234 ods. 1 Tr. zák. a za ďalšie trestné činy na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere päť rokov, ktorý trest vykonal 31. júla 1984,

- rozsudkom Okresného súdu v Trenčíne z 13. novembra 1986, sp. zn. 2T 870/86, v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave z 25. júla 1987, sp. zn. 7To 942/86 potrestaný o. i. ako obzvlášť nebezpečný recidivista podľa § 42

ods. 1 Tr. zák. za trestný čin lúpeže podľa § 234 ods. 1 Tr. zák. a za iné trestné činy na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere deväť a pol roka (pri súčasnom zrušení výroku o treste rozsudku Okresného súdu v Trenčíne z 20. augusta 1986, sp.zn. 3T 622/86), ktorý trest vykonal 27. februára 1995.

Podľa § 120 ods. 3 Tr. zák. výrok, ktorým sa obžalovaný uznáva za vinného, alebo ktorým sa spod obžaloby oslobodzuje, musí presne označovať trestný čin, ktorého sa výrok týka, a to nielen zákonným pomenovaním a uvedením príslušného zákonného ustanovenia, ale i uvedením miesta, času a spôsobu spáchania, prípadne i uvedením iných skutočností potrebných na to, aby skutok nemohol byť zamenený s iným, ako aj uvedením všetkých zákonných znakov včítane tých, ktoré odôvodňujú určitú trestnú sadzbu.

Podľa § 43 ods. 1 Tr. zák. ak súd odsudzuje páchatel'a za trestný čin teroru (§ 93, § 93a), terorizmu (§ 94), nedovoleného prekročenia štátnej hranice podľa § 171a ods. 2 až 5 alebo § 171b ods. 2 alebo 3, všeobecného ohrozenia podľa § 179, ohrozenia bezpečnosti vzdušného dopravného prostriedku a civilného plavidla podľa § 180a, zavlčenia vzdušného dopravného prostriedku do cudziny (§ 180c), založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny a teroristickej skupiny (§ 185a), nedovolenej výroby a držby omamnej látky, psychotropnej látky, jedu, prekurzora a obchodovania s nimi podľa § 187 ods. 2 až 7, výroby detského pornografického diela (§ 205b), týrania blízkej osoby a zverenej osoby (§ 215), obchodovania s deťmi podľa § 216a ods. 2 alebo 3 alebo § 216b, vraždy (§ 219), ublženia na zdraví podľa § 222, zavlčenia do cudziny (§ 233), lúpeže (§ 234), brania rukojemníka (§ 234a), vydierania podľa § 235 ods. 2 alebo 3, hrubého nátlaku podľa § 235a alebo § 235b ods. 2 až 5, znásilnenia (§ 241), sexuálneho násillia (§ 241a), sexuálneho zneužívania podľa § 242 ods. 2 až 4 alebo obchodovania s ľuďmi (§ 246), hoci už bol za takéto trestné činy dvakrát potrestaný a trest aspoň sčasti vykonal, uloží mu trest odňatia slobody na doživotie, ak sú splnené podmienky podľa § 29 ods. 3; inak mu uloží trest odňatia slobody na dvadsaťpäť rokov, ak tomu nebránia okolnosti hodné osobitného zreteľa. Súd však nemôže takému páchatel'ovi uložiť trest odňatia slobody pod dvadsať rokov.

Záver súdu prvého stupňa o tom, že obžalovaný súdený trestný čin uvedený v ustanovení § 43 ods. 1 Tr. zák. spáchal za podmienok predpokladaných v tomto

ustanovení zákona (t.j. spáchal tam uvedený trestný čin napriek tomu, že už bol za takéto trestné činy dvakrát potrestaný a trest aspoň sčasti vykonal), ktorý v zmysle § 120 ods. 3 Tr. por. odôvodňuje použitie určitej (rozumej v § 43 ods. 1 Tr. zák. uvedenej) trestnej sadzby, je záverom skutkovým, musí mať základ vo vykonanom dokazovaní oboznámením obsahu súdnych spisov o takých skorších odsúdeniach. Uvedené skutkové zistenia bolo preto v konečnom dôsledku potrebné uviesť vo výrokovej časti odsudzujúceho rozsudku (§ 120 ods. 3 Tr. por.), nakoľko sa aj na ne v prípade podania odvolania vzťahuje prieskumná povinnosť odvolacieho súdu, zakotvená v ustanovení § 254 ods. 1 Tr. por.

V posudzovanej veci krajský súd podľa obsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku dospel k správne záveru, že skoršie a už vyššie rozvedené odsúdenia obžalovaného P. R. za iné jeho trestné činy, predpokladané v ustanovení § 43 ods. 1 Tr. zák. na tresty odňatia slobody, ktoré vykonal, opodstatňujú so zreteľom na to, že bol uznaný za vinného zo spáchania aj takých trestných činov, aké má na mysli spomínané zákonné ustanovenie, odôvodňovalo pri ukladaní trestu postup podľa § 43 ods. 1 Tr. zák. Pochybil však, keď nesprávne do svojich skutkových zistení nezahrnul už spomínané odsudzujúce rozhodnutia a zistenia o tom, že obžalovaný skôr uložené tresty za v nich uvedené trestné činy pred spáchaním súdnej trestnej činnosti vykonal, hoci ho k tomu zaväzovalo ustanovenie § 120 ods. 3 Tr. por.

Uvedené pochybenie najvyšší súd na podklade odvolania obžalovaného napravil tým, že podľa § 258 ods. 1 písm. b) Tr. por. napadnutý rozsudok zrušil a na základe § 259 ods. 3 Tr. por. na nezmenenom skutkovom základe (pokiaľ išlo o samotné obžalobné skutky), po doplnení skutkových zistení o predchádzajúcich odsúdeniach obžalovaného P. R., uznal tohto za vinného zo spáchania súdených trestných činov, podrobne rozvedených vo výroku tohto rozsudku.

So zreteľom na okolnosť, že odvolanie bolo v posudzovanej veci podané iba obžalovaným a trest mu súdom prvého stupňa bol uložený na celkom spodnej hranici v ustanovení § 43 ods. 1 Tr. zák. predpokladanej zvýšenej trestnej sadzby, najvyšší súd obžalovanému P. R. uložil za súdené trestné činy trest rovnaký, ako mu bol uložený v konaní na súde prvého stupňa.

Poučenie: Proti tomuto rozsudku riadny opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 24. októbra 2006

JUDr. Juraj Majchrák, v.r.
predseda senátu

Za správnosť: